

En flue landede på kanten af glasset med vand. Wisting viftede den væk og satte sig i skyggen under parasollen. Han drak halvdel af vandet og tjekkede skridttælleren på telefonen. Den havde registreret næsten 4000 skridt, og klokken var endnu ikke 12. De fleste af dem skyldtes, at han var gået frem og tilbage på plænen og havde slået græs. Han havde sat sig som mål at gå 10.000 skridt hver dag i ferien, men hans gennemsnit lå på under 8000.

Nogle år inden Ingrid døde, havde Thomas givet dem en skridttæller hver i julegave. Det var en lille digital sag, der skulle sættes fast i bæltet eller bukselinningen lige over hoften. Den registrerede bevægelser i hoftepartiet som skridt. De første uger konkurrerede han og Ingrid om at gå mest. Snart blev skridttælleren lagt på hylden, men telefonen havde han altid på sig.

Han kneb øjnene sammen mod skærmen og åbnede internetbrowseren. Medierne skrev om Agnete Roll. Hun forsvandt samme dag, som Wisting gik på ferie, men blev først meldt savnet to dage efter. De første artikler handlede om eftersøgningsaktionen. Men for hver nyhedsopdatering virkede sagen i stadig mindre grad som en almindelig forsvindingssag. Den var begyndt at ligne noget andet. Noget, Wisting havde set før.

Nu var det ikke længere den operative leders opgave at oplyse, hvilke områder der var blevet gennemført. Sagen var gået over i en anden fase, og det var i stedet Nils Hammer, der udtalte sig. Tre steder i lokalavisens artikel blev Hammer omtalt som fungerende leder af efterforskningsafdelingen.

Der var egentlig ikke noget nyt i sagen. 32-årige Agnete Roll havde været i byen med sin mand. De var blevet uvenner, og hun var taget hjem før ham. En halv time senere havde han sagt til

sine venner, at han også ville gå hjem. Ifølge avisen blev den savnede sidst set, da hun forlod pubben i centrum af Stavern lige før midnat. Det var fire dage siden.

Hver gang Wisting tog iPad'en frem, forventede han, at liget af Agnete Roll var blevet fundet, eller at ægtemanden var blevet anholdt og sigtet.

Han lagde iPad'en fra sig og tog endnu en slurk vand. Så strakte han benene og lænede hovedet bagud. En måge cirklede over ham.

Han mente stadig, at der var noget særligt over papiraviser, men samtidig syntes han, at det var alt for længe at vente til næste dag med at få sidste nyt i en sag. Han kunne lide at have adgang til nyhederne når som helst og hvor som helst og syntes, det var en tilfredsstillende at have styr på ny teknologi og nye måder at tilegne sig viden og information på.

Det var uvant for ham at følge en mulig drabssag fra sidelinjen uden selv at være en del af den igangværende efterforskning. En del af mediernes oplysninger skurrede i Wistings ører. Agnete Rolls mand var ikke blevet nævnt ved navn, men Wisting havde ikke haft svært ved at finde ham på de sociale medier. Erik Roll. Han var et år ældre end hende og arbejdede i et lokalt IT-firma. Han havde ventet i næsten to døgn med at melde hende savnet. Det føjede sig ind i et mønster.

Forsvindingssager er altid svære, men han var ikke i tvivl om, hvordan han selv ville have organiseret efterforskningen. Der skulle arbejdes både i bredden og i dybden. I bredden for at få alt med, i dybden for at fokusere på det, der stak ud og kunne give efterforskningen retning.

Han vidste, at netop det var Hammer og de andre i gang med. Erik Roll var en person, der blev kigget meget grundigt efter i sømmene.

IPad'en på bordet gjorde det muligt for ham at logge sig ind i politiets datasystem og læse sagsakterne, men han havde med vilje ladet være. Han kunne lige så godt begynde at vænne sig til at skulle stå på sidelinjen, for hans alder gjorde, at han alligevel snart måtte forlade politihuset for bestandigt.

Alligevel mærkede han nysgerrigheden trække i sig. Løsningen på en forsvindingssag skulle næsten altid findes i ord og handlinger fra dagene op til forsvindingen.

En lyd fik ham til at åbne øjnene. Der lød et smæld fra postkasselåget på den anden side af huset.

Han blev siddende, til han havde hørt postbuddet køre videre. Så rejste han sig og gik gennem huset og ud på den anden side. En grå kat lå i garagens skygge. Den sprang op, løb ud på gaden og forsvandt over til naboen.

Wisting kastede et blik ned på datterens hus. Han havde lovet at tage hendes post ind. Hun havde været væk i fem dage.

Han gik hen til postkassen og tømte den. En stak reklamer, men også et brev. En hvid konvolut med hans navn og adresse på, sirligt skrevet med blokbogstaver.

Han vendte brevet om, men det var uden afsender.

Lines postkasse indeholdt de samme reklamer og ikke andet. Han lagde det uden videre i bøtten for papiraffald og gik ind igen for at åbne brevet.

Det var sjældent, at han fik breve, i hvert fald af denne type. Han fik næsten heller aldrig regninger længere. Det meste kørte via netbank.

Skriften på konvolutten var speciel. Den var sort og så næsten trykt ud. Dobbelt-w'erne i William og Wisting var næsten helt ens og fik ham til at tænke på camouflerede reklamer, men i'erne var lidt forskellige, hvad der tydede på, at de faktisk var skrevet i hånden.

Han fandt en skarp kniv i køkkenskuffen, sprættede konvolutten op og tog indholdet ud. Det var et enkelt ark papir, som var foldet to gange. Det så ud, som om det havde været krøllet sammen for så at blive glattet ud igen. Midt på papiret stod der en række tal. 12-1569/99.

Tallene var skrevet på samme måde som adressen på konvolutten. Ordentligt og omhyggeligt. Stift og lige.

Han stod med papiret i hånden. Han vidste, hvad han så på, men forstod det alligevel ikke.

Det var et sagsnummer. Sådan journaliserede man sager, dengang han begyndte i politiet. Nu fik nye straffesager ottecifrede referencenumre, men tidligere kunne man aflæse noget ud af sagsnummeret. Det sidste led bag skråstregen var årstallet. 1999. De to første tal angav det politidistrikt, sagen lå under. 12 var den tidligere politistation i Porsgrunn. 1569 var selve sagsnummeret. Et løbenummer, som blev tildelt nye sager i kronologisk orden.

Det gav ikke nogen mening.

Han lagde papiret fra sig på køkkenbordet og stod og så på det.

Politidistrikt 12 omfattede også lokalpolitiet i Bamble. Det var nabodistriktet, men der havde Wisting aldrig arbejdet. Det var omtrent på størrelse med hans eget distrikt og havde cirka 50.000 indbyggere. Der havde man omtrent et tilsvarende antal straffesager om året, godt 3000. En sag, der havde nummer 1569, burde derfor være fra sommeren 1999.

Det var så længe siden, at sagen formentlig var blevet slettet fra de elektroniske journaler, men den burde stadig findes i et arkiv.

Han forsøgte at komme i tanke om særlige sager i sommeren 1999, men der dukkede ikke nogen op. Line og Thomas fyldte 16 i juni det år og skulle til at begynde i gymnasiet om efteråret. Han kunne ikke huske, om de havde været ude at rejse. Line havde haft et sommerjob i en isbar i Stavern, eller måske var det først året efter? Thomas havde arbejdet i lystbådehavnen.

Han lod brevet ligge, gik ud på terrassen igen og satte sig med iPad'en. Han søgte på året 1999. De store aviser havde netsider allerede dengang, men det var svært at hente artikler frem. Der fandtes imidlertid netsider med de største hændelser fra det år. Trippeldrabet på Orderud gård blev begået den 23. maj. Boris Jeltsin afsatte regeringen i Rusland, 15.000 mistede livet i et jordskælv i Tyrkiet. Der var kommunalvalg, og Bill Clinton var på besøg i Oslo.

Han lavede en søgning på Porsgrunn og årstallet, men fik en uoverskuelig mængde hit. Nogle artikler handlede om politiet, men intet af det gav nogen mening.

Sag nummer 1569 behøvede ikke at være en sag, der var blevet

omtalt i medierne, men den anonyme afsender måtte have en idé med at sende ham nummeret. Det måtte være en sag, som han på en eller anden måde var forbundet med.

Eller ikke.

Han havde modtaget en del anonyme breve som efterforsker. De var som regel lange og fulde af konspirationsteorier og usammenhængende påstande. Nogle af dem var stilet til ham og angik sager, han havde arbejdet med, mens andre kun havde nået ham i hans egenskab af efterforsker.

Han gik indenfor igen og betragtede den specielle måde, bogstaverne var udformet på. De var nok blevet skrevet med en sort fyldepen. Stregerne var cirka en millimeter brede. Der sad et frimærke på konvolutten, og poststemplet var fra dagen før, men det fremgik ikke, hvor brevet var blevet postet.

Det følte anmassende at få et brev af den slags i sin postkasse. Det var ingen trussel, men alligevel var det ubehageligt. Foruroligende, et varsel om, at mere ville følge.

Han trak en køkkenskuffe ud og fandt en rulle fryseposer. Rev to af og brugte en gaffel til at skubbe brevpapiret ned i den ene og konvolutten ned i den anden.

Det hele begyndte at irritere ham. Han kunne ikke bare lade det ligge, men blev nødt til at finde ud af, hvilken sag det drejede sig om.

Der var ikke længere nogen politistation i Porsgrunn, men hvis han var heldig, kunne sagen være kommet med over til den nye politistation i Skien. I så fald kunne han måske få svar allerede i dag. I værste fald var sagen havnet i statsarkivet, og så kunne det tage nogle dage.

Han ringede til Bjørg Karin på journalkontoret. Hun var civilt ansat, men varetog en af de vigtigste funktioner i den daglige drift af etaten. Hun havde været i politiet længere end ham, kendte alle smutveje og var altid den, han gik til for at spørge, hvor i systemet han burde henvende sig. Hun vidste uden tvivl, hvem hun skulle ringe til i naboamtet og få til at lede i arkivet.

Inden han kom frem til, hvad det drejede sig om, skulle hun

høre, hvordan han havde det i sin ferie, der skulle også snakkes lidt om vejret og om, hvilke planer han havde for resten af sommeren.

Han nævnte ikke noget om det anonyme brev og sagde bare, at det drejede sig om en gammel sag fra nabodistriktet.

“Kan du rekvirere den for mig?”

Bjørg Karin stillede ingen spørgsmål.

“Jeg ringer til Eli,” svarede hun. “Så ligger den her, når du vender tilbage.”

Wisting gik ud fra, at Eli havde en stilling, der svarede til Bjørg Karins.

“Jeg vil gerne have den sendt hertil hurtigst muligt,” sagde han.

“Jeg forstår,” svarede Bjørg Karin, men det lød det ikke, som om hun gjorde. “Vi får intern post i morgen ved 12-tiden.”

“Det lyder fint.”

De skulle til at afslutte samtalen.

“En ting til,” sagde Wisting og kastede et nyt blik på brevet. “Kan du få Eli til at tjekke, hvilken sag det drejer sig om, og give mig besked?”

Man kunne tydeligt mærke på Bjørg Karin, at hun syntes, det virkede spøjst, at han bad om at få tilsendt en sag uden at vide, hvad den drejede sig om, men hun sagde ikke noget og lovede at gøre, hvad han bad om.

Wisting gik ud på terrassen, satte sig igen med iPad'en og læste netaviser. Efter en halv time ringede Bjørg Karin tilbage.

“Jeg har snakket med Eli,” sagde hun og holdt en kort pause. “Kan det passe, at det drejer sig om en drabssag?”

“Det vil jeg tro,” svarede Wisting. “Jeg har kun et sagsnummer.”

“Hun sender den til os,” fortsatte Bjørg Karin. “Den er her i morgen middag.”

“Fint,” sagde Wisting.

Han rejste sig og gik hen til rækværket og betragtede byen under sig.

“Hvem blev dræbt?” spurgte han.

“Tone Vaterland,” svarede Bjørg Karin.

Navnet sagde ham ikke noget. Han gentog det for sig selv, men det fik ingen klokker til at ringe.

“Ses vi så i morgen?” spurgte Bjørg Karin. “Kommer du forbi kontoret?”

“Vi ses i morgen,” bekræftede Wisting.

2

4. juli 1999, kl. 20.48

Tone Vaterland satte sig på cyklen. Pedalen peb, hver gang hun trampede en omgang. Da hun kom op i fart, begyndte kædekassen at skramle. Sådan havde det været, siden hun havnede i grøften sidste efterår. Håndbremsen virkede heller ikke, som den skulle. Men det betød ikke noget. Snart havde hun ikke brug for den længere. Hun fyldte 18 om seks uger, og kørelæreren havde stillet hende i udsigt, at hun kunne tage prøven i begyndelsen af september. Hun skulle overtage sin mors bil.

Lufttrykket fra en passerende lastbil fik hende til at slingre. Hun rettede op og trampede videre.

Hun havde ikke andre muligheder end at cykle ad E18. Det var tredje år i træk, at hun arbejdede om sommeren på grillen i Norheimssletta. Det første år havde hendes far eller mor kørt hende frem og tilbage. Som regel var det moren. I år var de på ferie nordpå. Hun var alene hjemme i fire uger.

Det drejede sig kun om et par kilometer langs den trafikerede vej. På varme dage som den her plejede hun at standse ved Stokkevannet for at tage en aftensvømmetur. Vaske friturelugten ud af håret og tage rent tøj på. Det var det værste ved jobbet. Lugten af stegeos og fritureolie. Den satte sig i alt. Hun havde en taske med skiftetøj stående ved cyklen uden for grillen, for at lugten ikke også skulle sætte sig i det. Ellers var det et fint job. Det var godt betalt, og der var ikke ret meget at lave, men nok til, at tiden gik hurtigt. De fleste kunder var folk, der var på ferie, på langfart, men der kom også stamkunder. Et par af dem var klamme. De kom med slibrige kommentarer, som hun havde

lært at ignorere. Så var der knallert-Rolf, der aldrig sagde noget, bortset fra *nummer otte* og *cola*. Nummer otte var den menu, han altid spiste. Bøfsandwich med en halv liter sodavand. Han gik altid på toilettet, før og efter at han havde spist. Nogle gange kunne han være derinde et kvarter. Nu var det et par dage siden, hun havde set ham.

Mellem træerne på højre side kunne hun se vandet glitre i solen.

Hun drejede ind på resterne af den gamle hovedvej og stillede cyklen fra sig, hvor stien begyndte.

Der stod ingen andre cykler, og hun kunne ikke høre nogen lyde fra søen. Hun fik sikkert lov at være i fred.

Hun smed tasken over skulderen og løb det sidste stykke ned til U-fjeldet. Nogle våde pletter på klipperne røbede, at det ikke var så længe siden, nogen havde været der.

Hun så sig omkring. Der sad en person i en kano næsten helt nede i den anden ende af søen, men ellers var der tomt.

Hun trak den lilla trøje fra Bamblegrillen over hovedet, trådte skoene af og trak bukserne ned.

For to aftener siden havde hun badet nøgen.

Hun så sig omkring og overvejede at gøre det igen. Personen i kanoen var på vej i modsat retning. Der var ingen på stien. Alt, hvad man kunne høre, var den fjerne susen fra trafikken på E18.

Hun tog håndklædet og lagde det i vandkanten sammen med shampooflasken, så hun let kunne få fat i begge dele. Så klædte hun sig hurtigt af, gemte undertøjet under tasken og kom på benene for at hoppe i.

Hun følte sig så dejligt fri og stod lidt og smagte på følelsen. Snart 18 år. Alene hjemme hele sommeren. Tjente sine egne penge. Og ikke nok med det. Hun havde endelig gjort det forbi med Danny.

Hun tog endnu et lille skridt nærmere kanten, strakte armene i vejret og samlede hænderne over hovedet. Så gyngede hun lidt op og ned, inden hun sprang i. Hun gled flere meter ned under vandet med lukkede øjne, inden hun brød vandoverfladen.

Vandet var endnu varmere i dag end aftenen før. Hendes lange

hår klæbede sig til ansigtet. Hun trak det væk med hånden og så op på land. Stadig ingen tegn på nogen andre.

Hun svømmede lidt på ryggen, snoede sig rundt og fortsatte roligt med brystsvømning. Skiftevis med ansigtet over og under vandlinjen. Fandt en rytme.

Hun skulle også på arbejde i morgen, men havde så to dage fri. Så ville hun og Maria tage bussen til Langesund. Måske kunne de komme ind på Tordenskjold. Maria kendte en af dørvagterne.

20 meter fra land vendte hun om og svømmede tilbage. Da hun mærkede bunden med fødderne, gik hun forsigtigt hen ad stenbunden ind mod shampooflasken.

Nogle fugle lettede fra et træ ved stien, men ellers var der helt stille.

Hun fyldte håndfladen med sæbe og lod flasken ligge og flyde i vandet, mens hun masserede shampoo ind i håret. Så rejste hun sig halvt op og brugte shampoo til at vaske resten af kroppen, mens hun holdt øje med stien. Hun tog et par svømmetag ud fra land, dykkede og skyllede sæben af sig, inden hun tørrede sig i en fart og klædte sig på.

Det var i sidste øjeblik, for hun hørte nogen komme på stien.

Wisting vågnede som sædvanlig lidt i fire om natten. Han svingede fødderne ud af sengen, rejste sig og gik halvvejs i søvne ud på toilettet. Han undlod at tænde lyset, så han lettere kunne falde i søvn, når han havde fået ordnet det, han skulle.

De søvnige tanker vendte tilbage til sagen fra 1999. Den havde optaget ham resten af dagen og gjort det svært for ham at falde i søvn. Stadig kværnede den rundt i hovedet.

Sag 12-1569/99.

Han kunne ikke finde særlig meget om den gamle drabssag på internettet, men han kunne se, at den var blevet opklaret. Sagen virkede ret oplagt. Allerede efter tre dage var en mand blevet anholdt. Senere blev han dømt til 17 års fængsel.

Den tynde, svage stråle ramte vandet i bunden af cisternen.

Det, der optog ham mest, var brevet. Nogen ville tydeligvis henlede hans opmærksomhed på den gamle sag, og det havde vedkommende opnået. Han forstod bare ikke hvorfor.

Han gjorde sig færdig og vidste, at han alligevel ikke ville kunne falde i søvn lige med det første. I stedet for at gå i seng igen gik han ud i køkkenet og tog sig et glas vand.

Konvolutten og brevet lå stadig på køkkenbordet. Han løftede posen med brevpapiret og holdt det op mod lyset over vasken. Der havde været fortilfælde, hvor aftrykket fra andre papirer i samme bunke kunne afsløre afsenderen, men det var der ikke noget af her. Man kunne analysere papiret og finde producent og salgssted, men det var ikke aktuelt at bruge ressourcer på det. Desuden var papiret masseproduceret. Han havde sikkert både konvolutter og papir af samme type på sit arbejdsværelse.

Man kunne også finde mikroskopiske aftryk på papiret, som

gjorde det muligt at finde ud af, hvilken slags printer der var brugt. Men det her papir var ikke kommet ud af en printer. Det var skrevet i hånden, selv om der var noget stift og kunstigt over skriften.

Han lagde brevet fra sig igen og vækkede iPad'en til live. Tjekkede netaviserne, mens han tømte glasset, men de var ikke blevet opdateret med noget nyt. VG mente åbenbart, at det vigtigste den nat var en ny rapport om kostvaner. Alligevel stod han og stirrede på den lysende skærm. En tanke havde strejft ham. Han ville tjekke noget, inden han gik i seng igen.

Han tog iPad'en og poserne med brevet og konvolutten med sig ind på arbejdsværelset. I en af skufferne lå der konvolutter, i en anden forskellige skriveredskaber. Han udså sig en sort tusch og lagde iPad'en i en konvolut. Skærmen lyste gennem papiret, så han stadig kunne læse overskriften. Han brugte tuschen til at skrive den af. *Forbruget af kød må halveres.*

Da han tog iPad'en ud af konvolutten, stod budskabet tilbage med en skrift, der lignede trykte bogstaver.

Sådan kunne afsenderen have gjort det, brugt en computer-skærm som lysbord og frembragt en håndskrift uden særpræg.

Han lod resultatet af sit lille eksperiment ligge på skrivebordet og gik tilbage til soveværelset. Vinduet stod på klem. Han trak gardinet til side og så ud. Nogle insekter kredsede om lyset fra lygtepælen over postkassen.

Det ville ikke blive ved det ene brev, tænkte han. Der ville komme flere.

5. juli 1999, kl. 11.17

Det var tredje gang, hun prøvede at ringe, men heller ikke denne gang fik hun noget svar.

Oda Vaterland lagde røret på. Uroen var vokset til bekymring. En nagende følelse af, at noget var galt. Tone havde været alene hjemme i snart tre uger. De havde talt i telefon sammen hver dag. Aftalen var, at Tone skulle ringe, når hun kom hjem om aftenen. Det havde hun ikke gjort aftenen før.

Det var sket en gang før. Da havde hun været hjemme hos Maria og set en videofilm. Hun var kommet sent hjem og ville ikke ringe og vække dem. Men hun havde taget telefonen næste morgen. Den stod i gangen lige uden for hendes soveværelse. Uanset hvor træt hun var, ville hun høre, at den ringede.

Oda vendte sig mod sin mand. Det havde været hans forslag, at de skulle tage op til Beisfjord og lade Tone være alene hjemme.

“Hun tager den ikke,” sagde hun. “Jeg tror, jeg ringer til Maria.” Arne nikkede og spiste resten af sin brødkive.

Det var Marias mor, der tog den. Oda forklarede, hvorfor hun ringede, og fik Maria i røret.

“Har du talt med Tone?” spurgte hun.

“Ikke siden i går. Hun har aftenvagter i denne uge.”

Uret på væggen bag Arne nærmede sig halv 12. Datteren skulle være på arbejde om to en halv time.

“Jeg kan nemlig ikke få fat i hende,” sagde hun.

“Jeg skal sige, at du har ringet, når jeg ser hende.”

Oda tøvede.

“Tror du, hun kan være hos Danny?” spurgte hun.

Svaret kom resolut:

“Nej. Det er helt forbi.”

Det var godt at høre. Hun havde aldrig brudt sig om Danny Momrak og var glad for, at det var forbi mellem dem. Samtidig fik hun et stik i mellemgulvet. Den eneste logiske forklaring, hun kunne komme i tanke om, var, at hun var sammen med ham.

“Ved du, om hun har mødt en anden?” spurgte hun.

“Ikke noget seriøst,” svarede veninden. “I hvert fald ikke hvad jeg ved af.”

“Okay, tak skal du have.”

Hun afsluttede samtalen. Arne havde rejst sig.

“Synes du, jeg burde ringe til Danny?” spurgte hun, men fik en anden idé. “Jeg kan ringe til Erna og Torfinn.”

Arne nikkede.

Erna og Torfinn var deres naboer. De var pensionister og havde indimellem passet Tone, da hun var lille. Hun kunne deres nummer udenad.

Det var Torfinn, der tog den.

“Er der noget galt?” ville han vide. “Kommer I ikke først hjem i løbet af næste uge?”

“Jo, det stemmer,” svarede Oda og skulle tænke lidt over, hvordan hun skulle sige det.

“Jeg spekulerer på, om der kan være noget i vejen med telefonen,” fandt hun på. “Tone svarer ikke. Måske er røret ikke blevet lagt ordentligt på.”

“Nå sådan,” brummede manden i nabohuset. “Jeg kan lige smutte derover.”

“Du ved jo, hvor nøglen ligger,” sagde Oda. “Hvis hun ikke åbner.”

Den lå under loftet i carporten. De somre, Tone havde været med nordpå, havde Erna og Torfinn set efter huset. De havde hentet posten ind og vandet blomster.

“Hvad er jeres nummer deroppe?” spurgte Torfinn. “Så ringer jeg til dig om lidt.”

Hun kæmpede lidt med at få sagt tallene i rigtig rækkefølge. Arne hjalp hende. Så lagde hun på.

De ventede i tavshed. Oda ryddede af bordet. Arne stod ved vinduet og skrabede maling af fingrene. Han ventede med at gå ud og fortsætte arbejdet. Huset i Beisfjord var hans barndomshjem. De havde talt om at sælge det, men det var ikke blevet til noget. Nok mest, fordi der ikke var særlig mange interesserede købere.

Der gik ti minutter. Lyden fra telefonen fik det til at stramme i mellemgulvet.

Det var Torfinn.

“Der er ikke noget i vejen med telefonen,” sagde han.

“Var Tone hjemme?” spurgte Oda.

“Nej,” svarede han.

Arne havde vendt sig om og stod med ryggen mod vinduet.

“Spørg om cyklen,” bad han.

“Er hendes cykel der?” spurgte Oda. “Hun plejer at stille den lige udenfor.”

“Den står der ikke,” svarede Torfinn.

“Hvornår så du hende sidst?”

Torfinn rømmede sig i røret.

“Jeg hører lige Erna.”

Hun hørte dem diskutere og nå frem til, at Erna havde set hende for to dage siden.

“Det var i søndags,” bragte han videre. “Men vi skal holde udkig efter hende. Jeg beder hende ringe, når hun dukker op.”

Oda takkede og afsluttede samtalen. Det lykkedes hende at bevare stemmen i ro, men fortvivlelsen fik hånden til at skælve.

Hun fik fumlet telefonen på plads og stod helt afmægtig. Afstanden var så stor. De havde brugt to dage på at køre herop. Selv uden en overnatning ville det tage over et døgn at komme hjem.

“Har du nummeret til grillen?” spurgte Arne. “Måske har hun byttet en vagt med nogen?”

Det var selvfølgelig en mulighed. Det ville kunne forklare meget. Tone kunne være gået tidligt i seng i går og stået tidligt op i dag.

Fingrene fumlede efter den rigtige side i adressebogen. Da hun fandt nummeret, rakte hun bogen til Arne.

“Vil du ringe?” sagde hun.

Arne tog telefonen og ringede. Han præsenterede sig og spurgte efter Tone. Svaret var kortfattet.

“Jeg forstår,” sagde Arne. “Men var hun på arbejde i går aftes?”

Oda forstod, hvor samtalen bar hen. Hun fandt en stol og satte sig.

“Ring til Danny,” bad hun, da Arne havde lagt på. “Det kan være ...”

Hun så, at han kviede sig.

“Har du nummeret?”

Hun læste det op for ham.

Den ringede længe.

Danny boede hos sin mor. Forældrene havde aldrig været gift og var flyttet fra hinanden, lige efter at Danny var blevet født. Han var et år ældre end Tone. De havde været et smukt par, men han var ikke god for hende. Efter skolen havde han gået to år på en linje for mekanikere. Han havde også arbejdet lidt på sin onkels værksted, men der havde ikke været noget fast. Hun havde hørt historier om druk og slåskampe. Der havde været snak om hash-rygning, og hun vidste, at Danny var blevet taget for at stjæle i bycenteret. Det var ikke sket, mens hun var på arbejde, men det havde alligevel været ubehageligt, første gang Tone havde taget sin kæreste med hjem. Han havde været høflig, men det havde været akavet at føre en samtale med ham.

“Er Danny hjemme?” hørte hun Arne spørge.

Der kom et kort svar. Det måtte være hans mor. Oda kunne forstå, at sønnen lå og sov.

“Vi kan ikke få fat i Tone,” fortsatte Arne.

Der blev sagt noget i den anden ende.

“Det ved jeg godt,” svarede Arne. “Jeg ville alligevel lige høre, om han måske ved noget.”

Oda rejste sig og kom nærmere.

“Hun spørger ham,” forklarede Arne.

Kort efter var Dannys mor tilbage i røret. Oda stod tæt nok på til at høre, hvad hun sagde.

“Han har ikke set hende siden før weekenden,” lød det. “Beklager.”

Der blev lagt på.

“Indimellem bader hun i søen,” sagde Oda. “På vej hjem fra arbejde. Alene.”

Tanken havde været hos hende længe. Som en ulmende glød.

“Måske er der sket noget,” fuldførte hun. “En ulykke.”

“Vi venter, til klokken bliver to,” sagde Arne. “Hvis hun ikke dukker op på arbejde, ringer vi til politiet.”